

El preu d'una nit d'amor ètlic.

Un relat de: [manel](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat contè llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Estava asseguda a la barra, empassant-me el whisky com aigua i cremant un Ducados rere l'altre. No em treia del cap el cul pelut i blanc del meu home movent-se obscenament a sobre d'aquella mala pècora. Havia arribat al bar després de girar la cara d'aquell cabronàs amb una bona plantofada i rebotir la porta de casa.

Et vaig veure en una taula, assegut tot sol, amb una canya a mig fer. El cabell recollit en una cua, la barba de quatre dies i una caiguda d'ulls carregada de melancolia. Et vas apropar. Confesso que et tenia vist d'alguna banda. Era evident que l'alcohol estava fent el seu efecte, i no vaig dubtar en obsequiar-te amb un somriure descaradament explícit. Encara estava empenyada com una mona, però de ben segur que semblava una femella en zel.

Vés a saber el que et vaig explicar. La ment se'm resisteix a recordar la conversa, construïda amb paraules massa atrofiades per l'acumulació de copes. L'últim que recordo és una impossible visita al lavabo. Vaig rrelliscar només de posar el peu a terra i em vas haver d'ajudar. Quina fila deuria fer! Però ens vam fotre a riure com bojos i abans d'arribar als urinaris ja ens estàvem morrejant i grapejant per tot arreu. Suposo que poc després sortíem del bar.

Els crits i amenaces del guàrdia de seguretat em van despertar. La claror omplia la sala. Davant meu un vidre immens, de pany a pany de paret, donava al carrer, on una dona gran m'observava amb evident cara d'indignació. Eres al meu cantó, ajagut sobre uns cartrons, indiferent al ruixat que aquell paio uniformat ens estava fotent. Recolzada en el caixer automàtic hi havia l'atrotinada guitarra que em va obrir els ulls. T'havia reconegut, per fi. Vaig bufar per evitar una inesperada sensació d'ofec, barreja de confusió i ressaca, i després d'arreplegar tota la roba escampada, vaig fugir sense dir res. Des d'aquell dia, cada vegada que et veig tocar en aquella cantonada et deixo alguna moneda, però passo de llarg, avergonyida, sóc incapaç d'aguantar-te la mirada.